

ОТЕЦ ДАНИИЛ-ЧУДНИЯ

По времето на Хаджи Георги живееше и чудният отец Даниил, който вършеше чудеса още като новоначален монах. По онова време мнозина благочестиви поклонници бяха много впечатлени от него и бяха публикували някои от чудесата му в руски духовни издания. Искам да напиша малкото, което научих за светия отец и което ми принесе голяма полза, за да получат полза и други души.

Както научих, той беше от гръцки произход и дойде на Света Гора около гръцкото въстание през 1821 г.

Благочестивият младеж, след като се поклони на света Богородица “Портаитиса” в Иверския манастир, отиде във Великата Лавра, поклони се на свети Атанасий и се помоли горещо на Света Богородица да го упъти да намери добродетелен старец, при когото да живее в послушание и да стане монах. След това продължи пътя си спокоен и с доверие в Божия промисъл. Премина Керася и се упъти към “Света Анна”, но тръгна по друга пътека и излезе на килията “Свети Артемий”. Старецът там беше много благочестив и голям подвижник, надарен с много добродетели, затова остана при него.

Отците от околните килии, които гледаха младият послушник да се подвизава наравно със стареца си, се безпокояха и говореха на стареца да го пази и да е по-снизходителен към него, защото е млад, и да не се отдава веднага на големи подвизи. Но старецът казваше:

– Не се безпокойте, защото зная какъв човек имам.

След известно време младежът стана монах и бе наречен Даниил. Достигна до висока духовна мяра, тъй като беше чист не само по тяло и по душа, но и по ум, защото винаги имаше добри помисли и в чистото му сърце обитаваше Христос. Веднъж беше разпалил фурната, за да пече хляб и да прави сухар. За да се затопли фурната еднакво навсякъде, разпръскваше горещите въглени с един дълъг прът, който в края си имаше извито желязо. От силния огън прътът прегоря и желязото остана в запалената фурна. Отец Даниил каза това на стареца си и той му отвърна:

– Какво ме гледаш? Прекръсти се и влез вътре да го извадиш, за да не изстине фурната.

Отец Даниил се прекръсти и влезе в горящата фурна. Взе зачервеното желязо с ръце без въобще да получи изгаряне и без да се запали дори косъм от брадата му! Най-важното беше, че и през ум не му мина, че е направил нещо голямо! Друг път един монах от съседните “влашки” килии се беше разболял от стомах и намираше облекчение за болестта си, когато ядеше леко горчиви краставички. Когато дойде зима, пак започнаха болките и той слезе до манастира “Свети Павел”, за да вземе макар и туршия от краставички и да облекчи болките си, но за съжаление не намери. Така с притеснения и болки се изкачваше обратно по склона от Света Анна към Кръста. Макар че беше зима и нямаше даже и туршия, изведнъж пред него се появи отец Даниил, остави шест-седем пресни краставички и незабавно си тръгна! Болният старец се удиви и прослави Бога, и щом ги изяде, оздравя веднъж завинаги. Отец Даниил с любов беше донесъл благословение от далечна топла страна! (По онова време в Гърция нямаше парници.) Веднъж един друг старец от “влашките” килии вървеше през лютата зима от “Света Анна” към килията си.

Щом излезе на билото, се изви снежна буря и той се принуди да се върне малко назад и да се

скрие под една скала, защото се беше мръкнало и нямаше време да се върне в скита. Освен това валеше сняг, без да спира, и духаше силен вятър. Както мръзнеше, свит до камъка, по едно време през нощта усети, че някой го прегръща, и почувства силна топлина, така че се предаде на сладък сън. Видя, че отец Даниил го е прегърнал с много любов. Сутринта, когато се съмна, се събуди от сладкия сън и стана да върви, тъй като снежната буря беше спряла. Но какво да види! Макар всичко да беше покрито със сняг, под скалата той се беше стопил от божествената топлина, която се разливаше от отец Даниил! Тогава монахът се съгря и духовно и радостен се върна в килията си, славейки Бога. А отец Даниил винаги гореше с Христовата любов. Благословението му да бъде върху нас. Амин.

Автор: Старецът Паусий

Из книгата: "Светогорски отци и светогорски живот"